

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **A. L., nar. X,**
státní příslušnost X,
bytem v ČR, X
zastoupeného JUDr. Janem Langmeierem, advokátem,
se sídlem Praha 5, Na Bělidle 997/15

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č.j.: MV-13583-4/SO-2015

t a k t o :

I. Žaloba se **z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 11. 2014, č.j. OAM-32772-10/DP-2014 o zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s tím, že ustanovení § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebyla platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena.
2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že k prvotní žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vydané dle § 44a zákona o pobytu cizinců za účelem studia na území ČR předložil potvrzení o účasti v kurzu jazykové a odborné přípravy pro další studium akreditovaného bakalářského studijního programu Ekonomika a management na Masarykově ústavu vyšších studií ČVUT v Praze. Jelikož nebyl následně přijat na navazující studijní bakalářský vysokoškolský program, předložil dne 28. 7. 2014 Ministerstvu vnitra současně s podáním žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia potvrzení o účasti na kurzech jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu organizovaného Českou zemědělskou univerzitou v Praze, kde měl žalobce v úmyslu dále studovat bakalářský studijní program.
3. Žalobce zdůrazňuje, že zároveň od 19. 9. 2014 studoval Fakultu biomedicínského inženýrství ČVUT, program biomedicínská a klinická technika, studijní obor biomedicínská informatika v prezenční formě. Tento studijní program studuje žalobce doposud bez přerušení, což dokládá přiloženým potvrzením o studiu.
4. Žalobce poukazuje na to, že ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že žalobce doložil k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia potvrzení o účasti na kurzech jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného bakalářského studijního programu organizovaného ČZÚ v Praze. Při aplikaci ustanovení § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců dospěl k závěru, že v případě dalšího kurzu jazykové a odborné přípravy nevzniká žalobci oprávnění k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
5. Žalobce je přesvědčen o tom, že měl být poučen Ministerstvem vnitra o nedostatku své žádosti a měla mu být poskytnuta lhůta k jejich nápravě. Za nesprávné tedy považuje, že jej ministerstvo nevyzvalo k odstranění vad podání a předložení jiného dokladu o účelu pobytu cizince na území. Nesouhlasí se závěrem ministerstva, že nebyl důvod k vyzývání, neboť žalobce jasně deklaroval, za jakým účelem na území ČR hodlá pobývat. Postupem žalovaného bylo žalobci znemožněno řádně doložit potvrzení o studiu na Fakultě biomedicínského inženýrství ČVUT, kterou tedy studuje od 19. 9. 2014.
6. Žalobce poukazuje na to, že k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přiložil potvrzení o studiu ČVUT, avšak odvolací orgán s ohledem na zásadu koncentrace k uvedenému přiloženému potvrzení nepřihlížel. Žalovaný se ale nijak nezabýval procesním postupem Ministerstva vnitra a znemožněním žalobce uplatnit jeho veškerá práva.
7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž odkázal na odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí. Pokud žalobce namítá, že se Komise nezabývala procesním postupem prvostupňového správního orgánu a neumožnila mu uplatnit všechna jeho práva, odkázal na odůvodnění, z kterého je patrné jaké důvody vedly k potvrzení rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce.

8. U jednání soudu setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalovaného poukázal na to, že žádosti nebylo možné dle úpravy platné do 14.8.2017, vyhovět. Žalobce měl možnost podat žádost za účelem studia prostřednictvím zastupitelského úřadu, což učinil a do 23.1.2018 do 30.9.2018 mu byl udělen pobyt za účelem studia. Po té již ve studiu nechtěl pokračovat a podal si žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR, které bylo vyhověno a v současné době má žalobce až do 14.10.2020 povolen pobyt za uvedeným účelem.
9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobci byl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem studia s platností od 15. 3. 2014 do 31. 8. 2014. Dne 28. 7. 2014 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, ke které doložil mimo jiné doklad o účelu pobytu, ze kterého vyplývá, že se žalobce hodlá účastnit kurzu jazykové a odborné přípravy ke studiu akreditovaného studijního programu provozně ekonomické fakulty České zemědělské university v Praze, organizované veřejnou vysokou školou dle zákona č. 111/1998 Sb. Následně byl žalobce vyzván k odstranění vad podání, zejména k doložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území ČR. Dne 24. 9. 2014 žalobce doklad o zajištění ubytování doložil. Poté co žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož žalobce využil.
10. Dne 10. 11. 2014, vydalo ministerstvo dne 25. 11. 2014 rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítlo a platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobci neprodloužilo, když s odkazem na ustanovení § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců uvedlo, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) lze prodloužit opakovaně, vždy však nejdéle o 2 roky, pokud bylo vydáno za účelem vzdělávání ve vyšší odborné škole nebo studia na vysoké škole. Pokud bylo toto povolení vydáno za účelem neplacené odborné praxe, lze jej prodloužit pouze jednou na dobu odpovídající době stanovené ve smlouvě a odborné praxi v tuzemské hostitelské organizaci. V ostatních případech se platnost tohoto povolení neprodlužuje. Správní orgán uvedl, že z citovaného ustanovení vyplývá, že pobýval-li žadatel na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kterým byla účast v jazykové a odborné přípravě ke studiu na vysoké škole a žadatel hodlá na území ČR pobývat za stejným účelem, není možné platnost takového povolení k pobytu prodloužit. Ministerstvo dospělo k závěru, že není nutné vyzývat žalobce k odstranění vad podání a předložení jiného dokladu o účelu pobytu cizince, neboť žadatel jasně deklaroval, za jakým účelem na území ČR hodlá pobývat.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém vyjádřil přesvědčení, že účel pobytu splňuje, neboť od září 2014 studuje na vysoké škole v prezenční formě studia. K odvolání přiložil rozhodnutí o přijetí ke studiu v prezenční formě bakalářského studia ve studijním programu biomedicínská a klinická technika v oboru biomedicínská informatika na Českém vysokém učení technickém v Praze, fakultě biomedicínského inženýrství a aktuální potvrzení o studiu.
12. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí a uvedl, že kurz jazykové a odborné přípravy nespadá pod studium v akreditovaném studijním programu na vysoké škole, i když je organizovaný veřejnou vysokou školou, jedná se pouze o přípravu k takovému studiu. Ztotožnilo se se závěrem prvostupňového správního orgánu, že je zde dán stejný účel pobytu, tedy účast v jazykové

přípravě ke studiu na vysoké škole a v těchto případech podle § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 16. 8. 2015 nelze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem studia prodloužit. K žalobcem předloženému dokladu o tom, že je studentem prezenčního studijního programu na ČVÚT uvedl žalovaný, že s ohledem na zásadu koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 zákona o pobytu cizinců k tomuto dokladu nepřihlédl. Poukázal na to, že žalobce tento doklad mohl doložit již v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně, avšak neučinil tak ani poté, co se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a byl poučen o tom, že pobyt v případě účasti na jazykové a odborné přípravě nelze prodloužit. Žalobce ale neuvedl ani žádný důvod, který by mu bránil v obstarání tohoto dokladu a jeho doložení v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně. Závěrem se pak vypořádal s námitkou, že se prvostupňový správní orgán dostatečně nevypořádal se zásahem do rodinného soukromého života žalobce, přičemž uvedl, že podle § 44a odst. 2 zákona o pobytu cizinců není zákonnou povinností správního orgánu posuzovat tento zásah do rodinného a soukromého života účastníka řízení.

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.) Po té dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z podané žaloby je patrné, že žalobce porušení svých práv spatřuje v tom, že nebyl vyzván k odstranění vad žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a že žalovaný s odkazem na zásadu koncentrace nezohlednil v odvolacím řízení doplněný důkaz – potvrzení o studiu na vysoké škole.
15. Podle § 44a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění platném do 16.8.2015, platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) lze prodloužit opakovaně, vždy však nejdéle o 2 roky, pokud bylo vydáno za účelem vzdělávání ve vyšší odborné škole nebo studia na vysoké škole. Pokud bylo toto povolení vydáno za účelem neplacené odborné praxe, lze jej prodloužit pouze jednou na dobu odpovídající době stanovené ve smlouvě o odborné praxi v tuzemské hostitelské organizaci. V ostatních případech se platnost tohoto povolení neprodlužuje.
16. Žalobce v podané žalobě nikterak nezpochybňuje závěr ministerstva, které podanou žádost o prodloužení pobytu zamítlo z důvodu, že v případě dalšího kurzu jazykové a odborné přípravy nevzniká žalobci oprávnění k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
17. Žalobce je však přesvědčen o tom, že po té, co ministerstvo tento závěr učinilo, nemělo žádost zamítnout, ale mělo o nedostatku žádosti žalobce poučit a poskytnout mu lhůtu k nápravě, tedy k předložení jiného dokladu o účelu pobytu cizince na území.
18. Městský soud názor žalobce nesdílí a tuto námitku považuje za nedůvodnou.
19. Z ustanovení § 45 odst. 1 správního řádu vyplývá, že žádost musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. Žadatel je dále povinen označit další jemu známé účastníky. Podle odst. 2 tohoto ustanovení nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli

nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

20. Z předložené žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je patrné, že požadované podstatné náležitosti splňovala a pokud byl žalobce vyzván k jejímu doplnění, bylo to pouze proto, že správní orgán požadoval předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území dle § 31 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Pro projednávanou věc je podstatné, že žalobce v žádosti zcela jednoznačně uvedl, že na území ČR hodlá pobývat za účelem studia v denním přípravném profesionálním a jazykovém kurzu pro studium v akreditovaném bakalářském programu Systémové inženýrství a informatika na ČZÚ v Praze. Takto podaná žádost nevyvolávala žádné pochybnosti o účelu pobytu žalobce, a proto ani soud nevidí žádný důvod, pro který by mělo ministerstvo jako prvostupňový správní orgán žalobce vyzývat k odstranění vad žádosti, pokud šlo o účel jeho pobytu na území ČR. Po správním orgánu nelze požadovat, aby každého účastníka, který účel pobytu na území osvědčí, ale jeho žádosti nelze vyhovět, vyzýval ke sdělení, zda u něho neexistuje ještě další důvod či účel, pro který by případně bylo možné žádosti vyhovět. Tento postup by soud považoval nejen za zcela absurdní, ale také za rozporný se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců. Proto námitku neshledal důvodnou.
21. V žádném případě se nelze ztotožnit s námitkou žalobce, že mu bylo tímto postupem ministerstva znemožněno řádně doložit potvrzení o studiu na Fakultě biomedicínského inženýrství ČVUT. Bylo totiž pouze na žalobci, aby toto potvrzení ministerstvu předložil, neboť vzhledem k tomu, že o svém studiu na vysoké škole správní orgán neinformoval, věděl pouze sám žalobce o tom, že studuje vysokou školu a pouze on potvrzením o tomto studiu disponoval. Ze správního spisu pak nelze dovodit, že by bylo žalobci v předložení dokladu jakýmkoli způsobem bráněno.
22. Žalobce dále poukazuje na to, že k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přiložil potvrzení o studiu ČVUT, avšak odvolací orgán s ohledem na zásadu koncentrace k uvedenému přiloženému potvrzení nepřihlížel. Žalovanému přitom vytýká, že se nezabýval procesním postupem Ministerstva vnitra a znemožněním žalobce uplatnit jeho veškerá práva.
23. Z uvedeného lze dovodit, že žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný nezohlednil v odvolacím řízení doplněný důkaz - potvrzení o studiu na ČVUT, a to s ohledem na zásadu koncentrace.
24. Zásada koncentrace je upravena v ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
25. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 25.10.2017, č.j. 8 Azs 152/2017-31 (dostupný na www.nssoud.cz) konstatoval, že zásada koncentrace vyjádřená v § 82 odst. 4 spr. ř. zřetelně a bez výhrad stanoví, že se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Cílem citovaného ustanovení je zefektivnění správního řízení. Koncentrační zásada se typicky uplatní v řízeních zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. Je totiž především na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu potřebné podklady pro rozhodnutí. Jestliže tak žadatel neučiní, svědčí to o jeho nečinnosti a neochotě poskytnout správnímu orgánu prvního stupně součinnost. Toto pochybení nemůže být zhojeno ani cestou uvedení nových tvrzení a důkazů v rámci odvolání.

26. Ze správního spisu je patrné, že žalobce začal na Fakultě biomedicínského inženýrství ČVUT studovat dne 19.9.2014 a již od tohoto dne disponoval potvrzením o studiu. Ministerstvu však tento doklad o studiu žalobce vůbec nepředložil, a to i přesto, že ministerstvo ve věci vydalo rozhodnutí o zamítnutí žádosti až dne 25.11.2014. Žalobce měl tedy dostatečný časový prostor pro to, aby prvostupňovému správnímu orgánu potvrzení o studiu v rámci tohoto řízení předložil. Pokud tak neučinil, je nutné dospět k závěru, že žalobce byl ohledně tohoto úkonu nečinný a správnímu orgánu prvního stupně neposkytl dostatečnou součinnost, což nemůže být zhojeno předložením důkazu v rámci odvolacího řízení. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud k předloženému důkazu – Potvrzení o studiu žalobce na ČVUT – nepřihlížel, neboť žalobce tento důkaz mohl bez potíží předložit ministerstvu. Jeho postup byl zcela v souladu se zásadou koncentrace řízení, a proto ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
27. Pokud žalobce vytkl žalovanému, že se nezabýval procesním postupem Ministerstva vnitra a znemožněním žalobci uplatnit jeho veškerá práva, považuje soud za nutné uvést, že z obsahu napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný žádné pochybení v postupu ministerstva a ani žádné porušení práv žalobce neshledal, a proto se zcela pochopitelně vůbec těmito žalobcem tvrzenými pochybeními nezabýval. Jak již soud výše uvedl, ani on neshledal pochybení na straně prvostupňového správního orgánu, z čehož vyplývá, že žalovaný neměl důvod se touto otázkou vůbec zabývat. Tato námitka je tedy také nedůvodná.
28. Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2019

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

.